

QP

Joanna Pousette-Dart

Röportaj Kristin Fındıkoğlu

Joanna Pousette-Dart, New York School of Painting ile birlikte büyümüş bir ressam. Her ne kadar babası Richard Pousette-Dart'ın kurucularından olduğu akım bilinçaltında yer etse de, işlerini herhangi bir etiket - özellikle soyut ekspresyonizm- ile sınırlamaktan hoşlanmıyor. Önce kendisini memnun eden resimler yapmaya çalışan ve renkler konusunda içgüdüsel bir yol izleyen Pousette-Dart'a Lisson Gallery'de Londra'daki ilk kişisel sergisi açılmadan önce aklımızdaki soruları sorma fırsatı yakaladık.

QP: İşlerinizin optimist bir havası var. Kişisel olarak sizi nelerin motive ettiğini merak ediyorum. Kendinizi bir optimist olarak adlandırır mısınız?

JPD: Günümüzde resim yapıyorsanız optimist olmanız gerekiyor gibi hissediyorum çünkü aleyhinize işleyen birçok parametre mevcut. Resim yapmanın mağaralardaki örneklerinden bu yana çok insani ve temel bir tarafı var. Bunu bir tradisyonu devam ettirmek olarak görüyorum, optimist olmanın da yaratım sürecimi tamamladığını düşünüyorum.

QP: 70'lerde New Mexico'da yaşadığımız dönem sanat pratiğinizi şekillendirmede nasıl bir rol oynadı?

JPD: Uzun bir dönemi güneybatıda geçirdim ve form üzerine çalışmalarına orada başladım. Bölgedeki geniş alanlar ve doğal formlara ait kavisler bana ilham verdi. Kavradıklarımı dikdörtgen bir kanvastansa, kendi sınırlarını belirlediğim formatlara yansıttığımda bana daha çok şey anlatabildiğini fark ettim. Her anlamda dinamik ve tüm kısımları birbiri ile iletişimde olan interaktif resimler yapmaya o zaman karar verdim diyebilirim. İşlerimi boşluk ve ışığın farklı süreklilikleri olarak görüyorum. Aynı zamanda İslam sanatı, Çin manzara resimleri, Orta Çağ'a ait resim ve freskler her daim beni besliyor. Aslında resimlerimle tüm bu ilhamlarımdan doğan, kendime ait bir alan yaratmaya çalışıyorum.

QP: Günlük hayatınızda objeleri ilk bakışta birer form olarak mı görüyorsunuz? Sanat pratiğinizi form konusunda özgürlükçü bir perspektif benimseyerek şekillendiriyorsunuz, bu yüzden günlük hayatta nesnelere olan bakış açınızı merak ediyorum.

JPD: Açıkçası buna net bir cevap vermem bir hayli zor. Bir insanın bakış açısının birçok farklı değişken şekillendiriyor. Görmekle ilgili temel farkındalık, her şeyin birbiri ile ne kadar bağlantılı olduğunu anlamaktan geçiyor.

Resim yapmanın bu yüzden çok zor olduğunu düşünüyorum. Aslında her şeyi parçalara ayırıp farklı bir şekilde yeniden birleştirmeye çalışıyorsunuz. Tüm parçaların arasındaki ilişkiyi iyi anlamak gerekiyor. Formlar üzerine çalıştığım dönemde 360 derecelik fotoğraflar çeker, sonrasında onları bastırıp birbirine bantlardım. Bu yaptığım, şimdi telefonlar ile çekilebilen panoramik fotoğrafların eski usül bir yöntemi gibiydi. Fotoğraflar aracılığıyla doğal ışıkta nesnelere ne kadar farklı gözükebildiğini keşfettim. Hareket ettikçe değişim kaçınılmaz oluyordu. Bu dramatik dönüşümlerden çok etkilendim ve nasıl iç içe geçtikleri üzerinden çalışmaya devam ettim.

QP: New York kişisel hikayenizde nasıl bir yere sahip?

JPD: New York'ta doğdum, lise dönemimi Vermont'ta geçirdikten sonra tekrar şehre döndüm ve güneybatıda çalıştığım süreler haricinde şehri hiç terk etmedim. New York hikayemde belirleyici bir rolde çünkü şehir her daim farklı insanlarla etkileşimde olmanızı sağlıyor. Aynı zamanda ilham almak adına birçok farklı kaynağa erişiminiz var dolayısıyla burada yaşamadığımı düşünemiyorum. New York çalışırken de insanı her daim →

besleyebilen bir yer. Doğada çalışmakta kimi zaman zorlanabiliyorum çünkü görsel olarak inanılmaz bir yüklenme oluyor. Eve döndüğümde, topladıklarımı ancak sindirmeye başlıyorum ve kendime yapacaklarım konusunda bir yol haritası çizebiliyorum.

QP: *Şehirdeki günlük rutininiz nasıl şekilleniyor? Her gün çalışmaya vakit ayırıyor musunuz?*

JPD: Evet, her gün mutlaka çalışıyorum. Çalışmadığım bir senaryoyu düşünemiyorum. Stüdyomda zaman geçirmek odaklanmama yardımcı oluyor. Çalışmadığım zamanlarda kendimi amacını kaybetmiş gibi hissediyorum.

QP: *İşlerinizi geleneksel tuval formatı ile sınırlandırmıyorsunuz. Bu kendinize has perspektifi ne zaman geliştirmeye başladınız?*

JPD: Formlarını kendi belirlediğim paneller üzerinde çalışma fikri 90'lı yıllarda ortaya çıktı. O dönemde oldukça deneysel bir süreç geçiriyor, stüdyomda ne istediğimi bulmaya çalıştığım bir dönemden geçiyordum. Her resmin bir arayış olmasını da bu yüzden seviyorum. İşlerimin gidişatını baştan biliyor olsam aynı şekilde mutlu olacağımı sanmıyorum.

QP: *Soyut ekspresyonizmi nasıl tanımlarsınız? İşlerinizin belirli bir sanat akımına mensup olduğunu düşünüyor musunuz?*

JPD: Açıkçası resimlerimi soyut ekspresyonizm ile ilişkilendirmiyorum. Bence bu terim, konumlandırılmayan birçok esere yapıştırılan yanlış bir etiket. Bu sıklıkla oluyor, bu tip etiketlerin işleri açıklama konusunda çoğunlukla yetersiz kaldığını düşünüyorum. Bu sebeple,

bence soyut ekspresyonizm de gereksiz etiketlerden biri. İşlerimin genel olarak bir sanat akımına bağlı olduğunu söyleyemem. Açıkçası, eserlerimin hangi spesifik kategoriye ait olduğunu kavramak benim işim değil. Ben sadece beni tatmin edecek resimler yapmaya çalışıyorum. İnsanların işleri nasıl okudukları veya nasıl kategorize ettikleri hakkında söz sahibi olmaya çalışmam gereksiz olur.

QP: *Doğu ve batı kültüründen aynı ölçüde etkilenseniz de, bu referansları işlerinizden okumak kolay değil. İzleyiciler bu etkileri nasıl deşifre edebilir?*

JPD: Sanırım formların bir tür ekosunu yaratmak ile ilgileniyorum. Çizgilerle olan ilişkimin de kaligrafik bir tarafı var. Bu kültürlerin yansımalarının işlerimde motamot okumak mümkün mü pek emin değilim. İzleyicilerin de bu etkileri deşifre edebileceklerini sanmıyorum. Mozarabik el yazmalarını çok enteresan buluyorum, işlerim için büyük önem arz ediyorlar. Form ve renklerin idealize

edilmesi ve soyutlama seviyesi ilgimi çekiyor ama resimlerimi inceleyenlerden bunları fark etmelerini beklemiyorum.

QP: *Sık seyahat ediyor musunuz?*

JPD: Evet, ilham aldığım yerlere seyahat edebilmek benim için çok anlamlı. Seyahatlerim sırasında biriktirdiklerimi kanvas üzerine taşımak da öyle. Özellikle Padua ve Alhambra'nın benim için çok özel bir yeri var. Hafta sonu Canterbury'e olan gezide katedraldeki fresklerden çok etkilendim. Bu tip örnekleri Amerika'da bulmak pek mümkün değil.

QP: *Hatıralarınızı nasıl arşivlemeyi tercih ediyorsunuz? Çizim yaparak mı, not alarak mı yoksa fotoğraf çekerek mi?*

JPD: Sanırım bu tekniklerin hepsini uyguluyorum. Fotoğraf çekme konusunda çok iyi olmasam da, eğer bir şeyden gerçek anlamda etkilenirseniz, hafızanızda yer etmenin bir formülünü buluyor ve ihtiyaç duyduğunuzda düşünerek erişebilirsiniz. Kitap okumayı, →

Summer Painting
2, 2020-2021
Ahşap panel
ve kanvas üzeri
akrilik boya
169.5 x 233.5 x
3.8 cm
66 5/8 x 91 7/8 x
1 1/2 in

Joanna
Pousette-Dart'ın
New York'taki
stüdyosu, 2021.
Fotoğraf: Mark
Waldhauser.

Joanna
Pousette-Dart'ın
Londra Lisson
Gallery'deki solo
sergisi.

Joanna Pousette-
Dart
Summer Painting
6, 2021
Ahşap panel ve
kanvas üzeri
akrilik boya
203 x 238.5 x
3.8 cm
79 7/8 x 93 7/8 x
1 1/2 in

özellikle sanat kitaplarını çok seviyorum.

QP: *Hazır konusu açılmışken bu aralar neler okuyorsunuz?*

JPD: Covid sırasında Japon yazar Yukio Mishima'yı keşfettim, bu aralar en çok onun, Murakami ve Ishiguro'nun romanlarını okuyorum.

QP: *Pandemide ruh haliniz nasıldı? Bu dönemde çalışmak için motive olabiliyor muydunuz?*

JPD: Herkes için çok garip bir dönemdi. Kendimi bir an bile ev veya stüdyom dışında başka bir yerde olup, başka bir şey yapmak zorunda hissetmedim. Pandeminin yıkıcı kısmı dışında, bu sessizliğin ve inzivanın bana iyi geldiğini söyleyebilirim. New York'ta Soho'da yaşıyorum ve normalde çok kalabalık oluyor. Mahallenin sadece yaşayanlarına kalması hoşuma gitti diyebilirim. Evim ve stüdyom aynı binada olduğu için çalışma konusunda da hiç zorlanmadım. Gece yarısı aklıma bir şey takıldığında hemen stüdyoma inip çalışabilmenin konforunu çok seviyorum.

QP: *Babanızdan aldığınız ve sizi bir sanatçı ya*

da insan olarak geliştiren bir tavsiye var mı?

JPD: Babam pek tavsiye veren bir insan değildi. Ben daha çok örnekler aracılığıyla öğrenen biriyim. Kendisi sanatı çok farklı bir yerde konumlandırır, sadece sanatla uğraşmayı seven insanların bu işi yapmaları gerektiğini savunurdu. Başka bir amaçla veya kişisel vizyon dışında yapılanın bir anlamı olmuyor. Babam bu şekilde düşünür ve hareket ederdi. Bu açıdan benim için çok iyi bir örnek olduğunu söyleyebilirim.

QP: *Asla kullanmayacağınız spesifik bir renk var mı?*

JPD: Aklıma böyle bir renk gelmiyor çünkü resim yaparken de bir plan doğrultusunda hareket etmiyorum dolayısıyla hangi renklerin birbiri ile eşleşeceğini önceden öngöremiyorum. Bazen resim yapmaya başladığımda, açıklayamayacağım bir şekilde gerekli olduğunu hissettiğim başka bir renk ile devam etmeye karar veriyorum. Renkler konusundaki genel yaklaşımım biraz içgüdüsel. Resimdeki ışığı ortaya çıkarmak için gerekli olanı yapıyorum, bu kimi zaman alışılmadık bir renk kullanımı ile sonuçlanabiliyor. Sanırım renkleri, işin

nasıl finalize olacağını düşündüğüm kadar düşünmüyorum.

QP: *Beyaz da işlerinizde kullandığınız renklerden biri mi yoksa resimlerinizde kullandığınızda boşluğu mu temsil ediyor?*

JPD: Beyaz benim için renklerden sadece biri. Nötr renklerle ilgili zor olan kısım da bu, milyonlarca beyaz tonu var. Beyaz kullandığım zaman genellikle duvarın beyazlığını işlerime taşımaya çalışıyorum. Böylece resim benim için maddesel olmaktan çıkıyor.

QP: *Son olarak daha önce hiç koruma amacıyla da olsa işlerinizi çerçevelemek isteyen kişiler ile karşılaştınız mı?*

JPD: Evet bu tip endişelere sahip bazı müşteriler oldu. Bir şeyi korumaya çalışırken tahrip ederseniz onu niye koruyasınız ki? İşlerimi korumak için onlara yalnızca iyi bakmanın yeterli olduğunu söyleyebilirim.

Joanna Pousette-Dart'ın Londra'daki ilk kişisel sergisi 22 Ocak'a kadar Lisson Gallery'de görülebilir. ©

Joanna Pousette-
Dart
Untitled, 2010-
2017
Ahşap üzeri akrilik
boya
53.3 x 60.6 x 2 cm
20 7/8 x 23 3/4 x
3/4 in

